

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

LEONTIENTJE

Toneelspel in bedrijven

door

Felix Timmermans

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2003
Nr.1518

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste **NEGEN** tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar.

cop. 1985 Toneelfonds J. Janssens/L.Timmermans

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN:

DE PASTOOR

GOMMAER, *zijn broeder*

LEONTIENTJE, *diens dochtertje*

ISIDOOR

VAN MOL, *de wijnhandelaar*

Dr. BOS

MIEKE ZAND

SOFIE, *de meid*

DE SPEELMAN

Eerste Bedrijf: I: achter het huis van Gommaer. — II en III: bij de Pastoor binnen.

Tweede Bedrijf: I, II en III: de wijngaard van de Pastoor.

Derde Bedrijf: I: de kapel. — II, III en IV: bij de Pastoor binnen.

Speelt in een Vlaams dorp.

EERSTE BEDRIJF

Eerste Tafereel.

De tuinmuur achter het huis van de horlogemaker Gommaer. Een oude, verweerde muur, warm en vriendelijk van blote steen en mos, en gedrapeerd met witte bloesem, die van uit het tuintje er over kruipt; een rond scheefgezakt poortje geeft uit op een proper hoiken. Het is tegen de schemering, het zal seffens avond worden. Voor het doek opgaat hoort men het pinkel-pankend, jankend geluid van een speeldoos-orgeltje, waarmee de blinden langs de huizen gaan. Het schof rijst. Het poortje is gesloten in de met bloesem behangen muur. Van links komt Isidoor op, met onder de arm een antiek uurwerk. Het is een schone, flinke jonge kerel, met zwarte ogen en zwarte krullen; hij draagt een breedgerande hoed. In zijn knoopsgat blinkt een vroege bloem. Hij ziet lachend om naar de orgelspeler, die verborgen in de linkerzijde schijnt te staan, en spreekt al, terwijl het doek rijst.

ISIDOOR. — Ach ventje noemt ge dat een nieuw lieke? Toen mijn grootmoeder nog in heur wieg lag stond er hier juist ne speelman gelijk gij hetzelfde deuntje al af te draaien! Haha! Ewel — ik heb ze vandaag verdiend.... (Hij neemt uit zijn zak een munt en werpt dit in de nu zichtbaar vooruitgestoken hoed.) Hier is een half solleken. (Het liedje houdt op met janken, de man roept:) „God za! 't U lonen, menheer” (en dan begint van her het versleten geklank, dat stilaan in de verte verdwijnt. Isidoor staat hem nog een tijdeke lachend na te zien, draait zich dan om. Fluit enige keren korte, dezelfde treskens achtereen, na elke keer een beetje wachtend.

Stilte. Dan klopt hij voorzichtig op het poortje en fluistert:) Leontientje. Leontientje? (Hij wacht nog een ogenblik, dan wordt het poortje geopend en verschijnt.... Gommaer in zijn hemdsmouwen. Een man met hangkaken, korte harde baard en ijzeren bril op. Hij draagt een kalotje met kwast er aan. Isidoor verschiet.)

GOMMAER. — Ewel.... wie klopt daar?.... Ah! 't zijt gij, menheer Isidoor?

ISIDOOR. — Ja Leon.... hm menheer.... menheer Gommaer.... (uitbundig) Hoe is 't met u? Ge ziet er goed uit.... 'k heb u in een helen tijd niet meer gezien....

GOMMAER. — En ge zijt gisteren nog bij mij geweest? Ge hebt gisteren die schone horlogie nog bij mij gebracht om te repareren.

ISIDOOR. — Och ja.... ja.... ja.... natuurlijk.

GOMMAER. — Ge zijt nen dromer, menheer Isidoor.

ISIDOOR. — Ik!.... g'hebt gelijk.... En is die horlogie rap gedaan?

GOMMAER. — Ja.... heel rap, 't kon niet rapper, er was niets aan te doen, want er was niets aan kapot! Komt ge ze halen?

ISIDOOR. — Ja.... ik.... ik kom ze halen ja.... En hier is een ander.... die ook niet goed wil lopen, en helemaal van slag.

GOMMAER. — Maar waarom komt gij ze langs het achterpoortje halen, en niet langs den winkel van voor? Och 'k was per abuis in den hof en hoorde u kloppen.... anders nad niemand u open kunnen doen.... ge verstaat toch....

ISIDOOR. — Dit is korter bij langs hier, weet gel Anders moet ik twee straten omlopen, zo langs de H. Geeststraat en 't Belofte Land.... Hier is d'horlogie.

GOMMAER (beschouwt het stuk met kennersblik, terwijl Isidoor telkens naar het poortje loert). — Dat is schoon werk man.... wel, wel, wel, wat is dat een fijn horlogie.... Ge komt ze laten maken, en ze gaat gelijk een nachtegaal! Luister!

ISIDOOR. — Nee.... maar 't ligt aan de wijzers.

GOMMAER. — Maar ze lopen lijk een olie, zie — ge kunt geen juister uur hebben. Zie hier is mijn horlogie en dat staat gelijk met den toren.

ISIDOOR (in de war). — Dan kan ik er ook niet aan doen.... Ik zal een verkeerde genomen hebben.... maar thuis bij mij lopen ze lijk zot.... en als ik ze naar hier breng zijn z'aan uw deur genezen. Curieus!

GOMMAER. — Hahaha! Ge zijt een dromer, menheer Isidoor, nen echte! Haha! gaat ge mee voort? Ik ga naar „'t Belofte Land" een pintje pakken, goed bier (klakt met de tong) nen bloemtuil. Allee 'k trakteer, kom, ge zijt ne goede klient, ja ziet ge, eigenlijk zou ik dat niet moeten doen, want ge zijt ne geus.... ge gelooft noch aan God noch gebod.... ge zijt....

ISIDOOR. — Laten we niet over de kerk twisten, Ieder zijn gedachte. Horlogies zijn horlogies en de kerk is....

GOMMAER. — Absoluut niet! Een horloge en een kerk dat is rats hetzelfde! Maar.... een goede pint is iets anders (lacht) maar toch moet 'k u zeggen, en dat moet van mijn hart (ernstig) dat ongeloof brengt u geen geluk bij, kerel. Zijt gij niet den enigen uit heel de stad, met dien gepensioneerden tamboer-majoor, die niet naar de kerk gaat? Neen jongen, neen, dat is toch spijtig, spijtig.. spijtig.. (ze gaan weg, men verstaat Gommaer niet meer. Op dit ogenblik komt van uit de verte de speelman nader. Langzaam gaat het poortje open, en Leontientje, een rild en fijn figuurken in eenvoudig bleekblauw kleed verschijnt. Ze breit een witte kous, en en kijkt gespannen, in vrolijke afwachting de kant van de speelman uit, die nu opkomt, al aan zijn orgeltje draaiend.)

SPEELMAN. — Dag juffrouw! (Hij speelt.)

LEONTIENTJE. — Dag Korneel.... Hoe is 't?

SPEELMAN. — Ik draai mijn liedjes af juffrouw, ik draai zo stilaan de ziel van die doos kapot, en mijn ziel erbij. Geboren voor te draaien. Ieder zijnen roep.

LEONTIENTJE. — Ik heb geen geld bij, Korneel.

SPEELMAN. — Dat is niks, juffrouw. Voor u speel ik voor geen centen. Ik speel voor u, omdat ge zo, zo vriendelijk zijt.... voor uw schoon ogen.... voor uw hart. **(hij speelt)**

't Is curieus hè, juffrouw Leontientje, maar als ik voor u mijn liekens eens heb gedraaid dan wil elkendeen ze horen.... Ge brengt geluk bij, weet ge? Ja kind, dat heb ik al onder-

11
vonden.... Ge zijt als een O.L.Vrouwken zo goed en zo schoon....

LEONTIENTJE **(beschaamd)**. — Och.... och.... **(vol belangstelling)** Geloofst ge dat ik geluk aanbreng, Korneel?

SPEELMAN. — Ja 't, verdikke! Vast en zeker — Ge weet wel, dat ik dat weet. Ik ondervind dat. Er zijn mensen, die dat kunnen. Ik heb veel boeken gelezen. Ik ben maar ne speelman, maar hier **(wijst op zijn voorhoofd)** ben ik rijker dan in mijnen zak. Kent ge den witten en den zwarten Salomo weerspiegeld in het water? Ik! Weet ge welk goud de drie koningen hebben gegeven? Ik! Weet ge aan wie de zeven altaren in de hof der Koningin van Bessarabië gewijd waren? Ik!.... En zo weet ik uit mijn boeken, dat er mensen zijn, die men noemt: perels gevallen uit de zon. Gij zijt zo nen perel. Gij zijt een zonneperel.... die verspreiden geluk.... dat zijn gelukskinderen.... Gij zijt geboren om gelukkig te zijn, Een zondagskind.

LEONTIENTJE. — Geloofst ge dat echt, Korneel? Ben ik echt geboren.... om gelukkig te zijn?

SPEELMAN. — Wel verdorie! als ik het u nu zeg! **(speelt)** Dat zit hem in den loop der sterren ziet ge, daar kunt ge zelf niet aan doen. Mijn ster gaf maar nen flauwen schijn, ze scheen meer op mijn hoofd dan in mijn zakken. Daarom moet ik maar draaien! Dag juffrouwken, ik ga nog eens naar de Brug.... goenavond.

LEONTIENTJE **(peinzend)**. — Dag Korneel.... veel ver dienste hoor!

SPEELMAN **(speelt, knikt haar vriendelijk toe en gaat af)**.
Leontientje, breiend, zit neer op de marmeren bank nevens 't

poortje. De avond zippelt zoetjes in. Het stuk kerkraam diep achter 't muurken wordt helderder van glans. Isidoor stormt ineens op, naast haar op de bank.)

ISIDOOR. — Liefste!...

LEONTIENTJE. — Menheer Isidoor....

ISIDOOR. — Ben ik nu ineens „menheer” geworden, Leontientje?

LEONTIENTJE. — Ik begrijp u niet....

ISIDOOR. — Ge hebt gisteravond Isidoor gezegd, en zonder menheer.... En ge hebt gezegd, dat ik u maar Leontientje zou noemen.

LEONTIENTJE. — Ja, dat was gisterenavond.

ISIDOOR. — En wat is er dan tussen gekomen?

LEONTIENTJE (kijkt hem aan, leunt dan plots tegen zijn borst. Hij omarmt haar, legt zijn wang op heur wang.)

ISIDOOR. — Ge zijt een kleine plaagster, Leontientje.

LEONTIENTJE (zonder op te zien). — Toch niet, Isidoor....

ISIDOOR. — Jawel.... jawel.... maar ik hou van u (innig) ik hou van u, mijn Leontientje. (pauze) En ge houdt ook van mij, niet waar?

LEONTIENTJE. — Dat weet ik niet, Isidoor.... als ik aan u denk, dan begint mijn hart zo hevig en vreemd te kloppen.... en als ge weg gaat, dan denk ik er altijd op, wanneer ge terug zult komen.... maar ik weet niet, of ik van u houd....

ISIDOOR. — Maar ik hou van u, mijn lief Leontientje. Ik breng alle klokken en horlogies, die ik t'huis vinden kan, bij uw vader, om ze te laten repareren, ofschoon er niets aan scheelt. Alleen maar om den geur van uw verliefd hart te rieken, die door heel het huis en uw hofken ommedwaalt. Als ik u soms niet zie, als ik een horlogie breng, toch draag ik uw geur mee, en 't is of ik den geur van vreemde landen gewaar word, landen, zoals men die ziet op oude schilderijen en gravuren, waar verliefde paren zich inschepen naar het eiland der liefde. Nooit gezien?

LEONTIENTJE. — Neen. Dat ken ik niet, hoe is dat? Vertel dat eens?

ISIDOOR. — Hoe zodanig schoon is dat! Alleen verliefde mensen zoals ik en gij begrijpen dat. (kus; pauze) Die verliefde paren geuren van rozen en jasmijnen.... en de mensen zijn er zo gelukkig.... ze doen niets dan minnen en kozen, juist zoals wij.... ze spelen onschuldige spelen.... als blindeman, kaatsbal, plukken bloemen voor elkander, en begrijpen zelf niet hoe gelukkig ze eigenlijk wel zijn, juist zoals wij.... Zijt gij gelukkig, Leontientje?

LEONTIENTJE. — Ik geloof het wel. (zij futselt aan de bloem van zijn knoopsgat)

ISIDOOR. — Daar is maar één ding nodig, om gelukkig te zijn, de liefde.

LEONTIENTJE. — En God, Isidoor! Mijn nonkel Pastoor, Heer-oom zegt altijd dat men zonder God niet gelukkig kan zijn....

ISIDOOR (glimlachend). — Mijn klein Leontientje.

LEONTIENTJE. — Geloofst gij dit dan niet, Isidoor? (hij blijft glimlachen, zij houdt aan, angstig) Geloofst gij dan niet aan God, Isidoor?

ISIDOOR. — O ja, mijn Leontientje, maar niet op de wijze van uw nonkel.... Zeker geloof ik in God, maar de God die alles is, en overal, in alle, alle dingen, en tevens alle dingen is.... en waar wij misschien zelf een deel van zijn....

LEONTIENTJE. — Dat begrijp ik niet.... Gaat gij dan nooit naar de kerk?

ISIDOOR. — Neen Leontientje....

LEONTIENTJE (verschrikt). — O, Isidoor.... dat is zonde!

ISIDOOR. — En waarom zou dat zonde zijn, Leontientje, gelooft ge, dat ik er slechter om ben?

LEONTIENTJE. — Maar 't is toch niet goed, Isidoor.... Wat zal O. Lieve Heer daar wel van zeggen!

ISIDOOR (glimlachend). — Hij zal daar niets van zeggen, Leontientje.... God is alles.... en het goede vooral.... Wie in het goede gelooft, doet geen zonde.

LEONTIENTJE. — Zijt ge dan niet van ons geloof, Isidoor? Zijt ge niet gedoopt?

ISIDOOR. — Neen. Ik ben van geen enkel geloof en van alle geloof, Leontientje. In alles zit het goede.

LEONTIENTJE. — Dat begrijp ik niet.... er is toch maar één waarheid?.... maar, maar als ge niet naar de kerk gaat.... en niet van ons geloof zijt.... hoe kan ik dan van u houden, Isidoor?

ISIDOOR. — Maar mijn klein Leontientje.... dat ge van mij houdt, gaat toch buiten alles om.... over alles heen? Dat is toch lijk een lentewind, die uit verre landen de verse, frisse geuren meedraagt over bergen, dalen en zeeën heen. Liefde kent noch afstand, noch....

LEONTIENTJE. — Ja.... ik weet wel dat ge schoon woorden weet, Isidoor.... maar ik geloof dat Heer-oom het niet goed zal vinden.... Als ge niet gedoopt zijt.... dan kan uw ziel toch nooit in den hemel komen? Het is zo eenvoudig, Isidoor.. En als nu uw ziel niet in den hemel komt en de mijne wel.... hoe moet dat dan gaan?.... Ik geloof, dat ik heel verkeerd doe, Isidoor, met naar u te blijven luisteren....

ISIDOOR. — Maar kindlief.... wat voor verkeerd zou daar aan zijn? Liefde is iets, dat zo hoog gaat.... boven geloof, boven stand.... boven alles.... We moeten daar niet verder over spreken, Leontientje.... Ik houd van u, mijn kind, ik zie u toch zo geerne met uw Lieve-Vrouwen-gezicht.... (hij vat haar handen) Gij hebt het gezicht van een Ons Lievevrouwke. Ik hou van u met heel mijn ziel.... Alles in mijn hart snakt dag en nacht naar u, 't kan niet leven, 't is niet rustig zonder u! Als gij gelukkig zijt in uw geloof, mijn engeltje, dan ben ik daar blij om, even gelukkig als ik het ben met het mijne, maar spreken wij er niet meer over.... Als ik u zo tegen mij aandruk.... O dan ben ik zo gelukkig, niets, niets buiten u is schoner, beter! O lief kind.... ik hoor uw hart bonzen, ik voel de klopp van uw hart, Leontientje....

LEONTIENTJE (weg van liefde). — Ik hoor het uwe ook Isidoor, ik voel het uwe ook. Maar het klopt niet zo hard als het mijne....

ISIDOOR. — Dat denkt ge maar, Leontientje, 't is door de bedwelmung van het geluk het uwe te horen kloppen, dat het mijne te zwaar wordt, mijn Engeltje.... (Een langdurige en innige omhelzing. — Het is avond, de lucht is turkois, er komen sterren, en het kerkraam is helderder.)

LEONTIENTJE. — Wat is het rustig hier, Isidoor.... (zij glimlacht). Hoor, geen gerucht over het stadje.

ISIDOOR. — De aarde is de hemel geworden.

LEONTIENTJE. — En de sterren.... ze bezien ons, als ogen.... Isidoor....

ISIDOOR. — Ja.... zij verlangen naar de aarde, omdat ze weten wat liefde is.... Zijt gij nu gelukkig, Leontientje?

LEONTIENTJE. — O ja.... (ze slaat haar armen om hem heen en kust hem. Op dit ogenblik verschijnt boven de muur de oude Gommaer, in hemdsmouwen en met een brandende lantaren bij. Hij ontdekt ze en roept): sakkerderakkerdesakker gedoeme, potverdekkel (hij verdwijnt; de gelieven schrikken op, maar voor ze tot bezinning komen, heeft Gommaer het tuinpoortje geopend, en staat voor hen, met een brief in de hand.)

GOMMAER (ratelt, spukt, stamp). — God! God! Lieven Heer hou me tegen! Hou me vast, 'k bega moorden. Mijn dochter aan 't vrijen met 'nen geus! Hier! Weg! Zwijg! God den Here! Dat is van mijn leven niet gebeurd! Huichelaarster! Schijnheiligel! Dat is om al de engelen! uit den hemel te doen tuimelen! Dat heeft van morgen te communie geweest, en dat staat nu te vrijen met een geus! Mijn kop ontploft! Weg! naar boven! 'k sla u dood! Weg! Mars! Het huis in! Ik zal u leren met geuzen vrijen! Schandel! Schandel! Dat kost u nóóit niet meer uit. Mij bij dag uw heiligenbeeldengezichten te zitten trekken en 's avonds in den donkere in een achtertuintje lijk een soldatenmeid met een geus te trekkebekken. Foeil

LEONTIENTJE. — Vader, ik heb toch....

GOMMAER. — Zwijg still Doe uw mond niet open, want dan klopt dees vuist hem toe! Schandel Schandel Als uw moeder dat weet keert z'haar om in haar graf. Foeil Zwijg en 't huis binnen. Steek u weg, dat ik u in jaar of dag niet meer zie, of.... 'k snijd uw haar af! Nooit geen voet meer buiten, 'k sluit u op, 'k naai u aan mijn frak! Jsi! en als onzen nonkel Pastoor dat zal te weten komen, och armel En hij zal 't te weten komen! dat-gij hier met een geus te trekke-bekken staat (tot Isidoor, die niets zegt) Zwijgt gij ook! Ik spreek aanstonds met u, menheer de geus! Nonkel Benedict, nonkel Pastoor, Heer-oom.... de vent weent zijn ogen uit z'n kop!.... Hier heb ik juistekens een brief van Heer-oom, nonkel pastoor gekregen.... (tot Isidoor vinnig): Van haren nonkel Pastoor, mijn broeder! Jal en de arme man schrijft of wij met Paschen weer eens bij hem zullen komen feesten (leest): „Het is een weer dat onze ziel wil tegenhouden van te treuren", jawel, maar 'k zal hem eens vertellen, wat gij hier uitspookt, en dan treurt hem zijn leven lang! (leest): „mijn engelnichtje Leontientje" (woedend): Engell Jal 't staat er — maar de moeier van den duvel is duzend keer beter dan gij, die vrijt toch met nen duvel, soort bij soort! Maar gij nen engel vrijt met nen geus! Weg! Wat staat gij daar te te grijzen? Comedie, comedie! Binnen! maar uwen nonkel pastoor zal u nog andere peren stoven, dat uw haren er rechtop van komen, als ge dan nog haar hebt, want 'k snij het er af! Binnen! Weg! Mars! (hij trekt woedend het deurtje toe, waar doorheen Leontientje naar binnen is gegaan). En gij, kalen menheer, stukkens antieker geus, als ge nog eenmaal in mijnen winkel durft te komen, dan sla ik de grootste horlogekast, die ik bezit over uwen kop, dat g'er niet meer uit komt. En daar heb ik nog een pint mee gaan pakken! Lafaard! Daarom bracht ge me dus uw niet kapotte klokken om te repareren, maar morgen zwier ik ze in uwen winkel wat ik er nog van heb, en het geld van de vroegere ook. Ik wil uw geld niet. Als ge nog over mijn drempel komt, dan

klied ik den grootsten horlogieslinger in uwen papillottenkop. Mijn huis niet meer binnen, geen woord niet meer tegen haar! Geen letter! geen punt! geen komma! Ik zet politie voor mijn deur. Ik koop een hond, die u de broek van uw lijf trekt!! (in het poortje). Verstaan?! (deur dicht, deur weer open). Verstaan?! (af)

(Isidoor eerst hevig verschoten, heeft naderhand zijn rustigheid terug gekregen. Hij luistert glimlachend toe, en kijkt Gommaer na, als hij door het poortje verdwijnt. Dan haalt hij zijn schouders op, staat een ogenblik in gedachten, wil dan gaan. Dan neemt hij de bloem uit zijn knoopsgat, drukt er een kus op, werpt haar over de muur en gaat heen, de handen in de zakken).

DOEK.

1880

Tweede Tafereel.

Binnenkamer in de Pastoriĳ van Leontientjes oom: Pastoor Serneels. Een vriendelijke kamer van een niet onvermogen priester. Aan de wanden copieën naar primitieven van heilige voorstellingen, een ivoren crucifix, O.L.Vrouw onder stomp etc., alles op een behangsel van decoratieve druiventrossen.

Rechts de schouw, links een venster, in de achtergrond de enige deur.

Sofie staat voor 't open venster en spreekt met iemand buiten, zij is dik en rond en rood, haar schelle stem klettert in de stille pastorie als vallende potdeksels.

SOFIE. — 'k Moet niks hebben. Alles is al in huis. Als ge Dinsdag weerom wilt komen?! Morgen is 't Pasen en overmogen 2e Paasdag.... wel verdorie! Ik zeg Dinsdag! Of hoort ge niet goed? Dinsdag is Dinsdag! (De pastoor komt binnen met in zijn hand een nog gestopte pijp. Hij luistert even naar Sofie en valt haar dan zacht en gemoedelijk in de rede.) Ik heb u nu niet van doen en als ge nog een woord zegt, dan komt ge nooit meer binnen de poort, dan stuur ik den hond achter uw hielen (zich omdraaiend): Gij lelijken aap van Adam!

PASTOOR. — Bedoelt ge mij daarmee, Sofie?

SOFIE. — Neen ik.... niet U! Maar wel dien marskramer met zijn garen en lint, dien zwerver, dien uit, die gans, die eend....

PASTOOR. — Wilt gij van mijn huis een ark van Noë maken?

SOFIE. — Neen.... ik..... ik wil alleen niet hebben, dat ze mij tegenspreken.

PASTOOR (glimlachend). — Ik zal er om denken, Sofie.... tenminste ik hoop er om te denken, maar blaas u zo niet op.... ge geeft u een kop als een pronkappel, de vogels zullen er in pikken. Wees kalm en blij: binnen enige minuten is de vasten uit, dan staat de gulden lach van Pasen aan den Hemel, Ons Here verrijst, en wij mogen ..

SOFIE (nijdig). — Bah, Pasen.... vasten.... vasten Pasen.... 't is mij al....

PASTOOR (ernstig, maar met dezelfde geduldige stem). — Sofie!!

SOFIE. — Ik zeg toch niks? Ik heb het al ingeslikt. Als ik een preek te horen krijg, moet ik u eerst zeggen, dat het vlees juist in de pan is.

PASTOOR. — Daar zijt ge iets te haastig mee geweest, Sofie. Het is nu.... (buiten slaat de klok) Elf uur, Pasen!.... De tabak, Sofie en steskens.... Pasen! Hoor de klokken lachen! Engelenstemmen! De verrijzenis! (maakt een kruis) Een kaars, Sofie! En nu weer mogen smoren. (Hij stopt zijn pijp en steekt ze aan.) Een kaars, Sofie!

SOFIE. — Waar gaat ge heen met die kaars?

PASTOOR. — Naar den kelder, Sofie....Ik moet eens zien hoe mijn kinderen het maken, na veertig dagen....

SOFIE. — Och juzeken zoet: Gaat het weer beginnen met dat gesleur van flessen en gespoel en geplas in mijnen schonen gang? 'k Wou dat het altijd vasten was! Zolang geen pijpemoor en geen kelder-bezoek. Nu ga ik weer overal steskens vinden en klokhuizen en asse van pijpen; nu kan ik weer hele dagen zes keer per dag met een dweil en opneemvot achter uw voeten lopen om het huis proper te houden....

PASTOOR. — Welneen, Sofie, als ge tot 's avonds wacht kunt ge zes keren ineens doen!

SOFIE. — En weer heelder uren tussen die bestoven flessen vol spinneweefsels rondsukkelen, dat uw schoon soutane groen! ziet van den schimmel. En 't eten wordt koud!!

PASTOOR. — We moeten toch op mijn broeder Gommaer en ons lief Leontientje wachten, Sofie.